

Sygn. akt IV U 401/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Barbara Kokoryn
Protokolant:	stażysta Maciej Stobiecki

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2018 r. w Olsztynie

sprawy M. M.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania M. M.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

z dnia 16 maja 2017 roku nr (...).2017;

I. zmienia zaskarżone orzeczenie tylko i wyłącznie w tym zakresie, że ustala, iż odwołujący wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe i inne placówki;

II. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

Transkrypcja uzasadnienia orzeczenia

Sygnatura akt IV U 401/17

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności przy Wojewodzie (...)- (...) z dnia 16 maja 2017 roku numer (...) odwołujący M. M. został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności, symbol 07-S i 10-N.

Stwierdzono, że jest to okresowe orzeczenie i wydaje się je do dnia 31 marca 2019 roku, a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od dnia 16 grudnia 2014 roku. We wskazaniach stwierdzono, że odwołujący jest uprawniony do pracy na otwartym rynku pracy. Pozostałe wskazania zostały określone jako „nie wymaga” lub „nie dotyczy”.

W odwołaniu do tego orzeczenia M. M. wniósł o jego zmianę i zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Wskazał, że ustalenie lekkiego stopnia niepełnosprawności jest wadliwe, gdyż odwołujący cierpi na wiele schorzeń, w tym: chorobę wieńcową, stan po ostrym zawale serca w 2014 roku, zawał mięśnia sercowego; zwyrodnienie kręgosłupa - dyskopatie C3 i C4, C6 i C7, zespół choroby kręgosłupa; rwę barkową prawostronną; uszkodzenie włókien czuciowych prawego nerwu pośrodkowego, uszkodzenie [ns 00:01:54.302] włókien czuciowych lewego nerwu pośrodkowego; podejrzenie uszkodzenia w odcinku proksymalnym obwodu neuronu ruchomego na poziomie L5 po stronie lewej oraz miopatię i nadciśnienie. Jego zdaniem takie schorzenia w pełni uzasadniają wniosek o zaliczenie go do stopnia niepełnosprawności znacznego.

Odwołujący wskazał również podczas rozprawy w dniu dzisiejszym, że istotnym jest dla niego to, aby mógł korzystać z dodatkowego urlopu dla osób, które są niepełnosprawne w stopniu umiarkowanym. Mając zatem te okoliczności na uwadze,

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. jest osobą chorą na: chorobę wieńcową, stan po ostrym zawale serca w 2014 roku, zawał mięśnia sercowego; zwyrodnienie również kręgosłupa - dyskopatię C3 na C4 i C6 na C7; zespół bólowy kręgosłupa, rwę barkową prawostronną; uszkodzenie włókien czuciowych prawego nerwu pośrodkowego; uszkodzenie włókien czuciowych i lewego nerwu pośrodkowego; podejrzenie uszkodzenia w odcinku proksymalnym obwodu neuronu ruchomego na poziomie L5 po stronie lewej, miopatię i nadciśnienie. M. M. jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim z powodu schorzeń oznaczonych symbolami 07-S i 10-N na okres wskazany w odwołaniu, czyli okresowo 31 marca 2019 od dnia 16 grudnia 2014 roku.

Sąd ustalił ten stan faktyczny na podstawie dokumentów, które zostały zgromadzone w aktach sprawy, w tym z dokumentów na kartach 22 do 64, 66 do 70, 77 do 79 i 80, jak również dokumentów znajdujących się w aktach sprawy WZOOM oddział w E. o numerze (...).2017).

Sąd zważył co następuje.

Odwołanie w większości nie zasługuje na uwzględnienie. Zasługuje ono na uwzględnienie tylko i wyłącznie w zakresie wskazania, iż odwołujący wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji przez co rozumie się korzystanie z opieki socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe i inne placówki.

Sąd dał wiarę przedłożonym dokumentom, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Sąd dał wiarę również okolicznościom, które zostały przedstawione przez odwołującego, który w dniu rozprawy 28 marca 2018 roku potwierdził je poprzez swoje informacyjne przesłuchanie.

Trzeba wskazać, że zarówno w odwołaniu, jak i w uzasadnieniu odwołania z dnia 19 czerwca 2017 roku M. M. nie wskazał, aby kwestionował symbol schorzeń, który miały być podstawą jego niepełnosprawności.

Sąd zatem uznał, że prawomocne jest stwierdzenie, że jego niepełnosprawność jest objęta według paragrafu 32 ustępu 2 rozporządzenia (...) rozporządzenia Ministra Gospodarki Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dziennik Ustaw numer 139, pozycja 13, 28 z późniejszymi zmianami, a obecnie jednolity tekst: Dziennik Ustaw z 2015 roku, pozycja 1110) symbolami 07-S i 10-N.

W związku z tym, orzeczenie jest prawomocne w tym zakresie. Zakres sporu zatem między stronami sprowadzał się do ustalenia, czy odwołujący jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim czy umiarkowanym i czy jest uprawniony do uzyskania ewentualnego urlopu związanego z uznaniem, że jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

Zgodnie z artykułem 4 ustęp 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dziennik Ustaw numer 123, pozycja 776 z późniejszymi zmianami) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu zdolną do pracy lub zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Zaś do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę, która ma naruszoną sprawność organizmu w stosunku do osoby bez obniżonej zdolności do pracy, która nie jest w stanie wykonywać pracy w takim stopniu, w jakim jest w stanie to zrobić osoba o pełnej zdolności do pracy.

Trzeba wskazać, że artykuł 4 ustęp 3 definiuje stopień lekki jako naruszenie sprawności organizmu, powodujące w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością fizyczną i psychiczną.

Mając zatem na względzie choroby, które zostały wskazane przez odwołującego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych.

Biegli w opiniach, które zostały dołączone do akt sprawy na karcie 66 do 69 i do 70 oraz 77 do 79 oraz 80 przeprowadzili bardzo szczegółowe badanie i analizę dołączonej dokumentacji medycznej.

Trzeba wskazać zatem, że Sąd w całości poparł te opinie.

Zarówno biegły ortopeda, jak i biegły kardiolog wskazali, że zgadzają się ze stanowiskiem (...)u, że choroby odwołującego nie umożliwiają mu zatrudnienia i nie ograniczają go w takim stopniu, jaki występuje w przypadku osób, które są niepełnosprawne w stopniu umiarkowanym.

Należy wskazać, że biegły ortopeda ustalił, że odwołujący ma być samodzielny, naprzemienny chód, wydolny na palcach i piętach możliwy, kończyny górne o ograniczonym ruchu stawu barkowego prawego, zgięcie w odwodzeniu do 90 stopni, wyprost do 30, prawidłowym zakresie ruchu pozostałych stawów, niewielkie zaniki mięśniowe barku prawego, siła mięśniowa symetryczna, kręgosłup ze spłyconymi krzywiznami i wzmożonym napięciem mięśniowym, ograniczonym zakresem ruchu kręgosłupa C, ruchy odcinków Th, LS w normie, objaw szczytowy ujemny FBA - 30 centymetrów, objawy rozciągowe ujemne. W zakresie kończyn dolnych zakres ruchu stawów jest prawidłowy. Zatem odwołujący w opinii biegłego ortopedy cierpiący na chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa C i LS oraz zespół bolesnego barku prawego jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim, która nie wymaga żadnych ustaleń wskazanych przez organ WZON.

Wskazane zostało przez biegłego również, że ograniczenie funkcji i zmniejszona wydolność narządu ruchu postępuje i powoduje obniżoną zdolność do wykonywania pracy, ale odwołujący nie wymaga czasowej albo częściowej pomocy osób trzecich celem pełnienia ról społecznych, więc nie ma podstaw do orzeczenia innego stopnia niepełnosprawności. Biegły kardiolog natomiast przeprowadził badanie i ustalił, że echo serca w 2014 roku potwierdziło, że wielkość jam serca był w normie bez zaburzeń kurczliwości mięśnia sercowego. Wskazał też biegły, że powłoki skórne odwołującego są barwy cielistej, tkanka podskórna jest w normie, klatka piersiowa jest wysklepiona prawidłowa i ruchoma oddechowo, nad płucnymi jest szmer pęcherzykowy prawidłowy, czynności serca są miarowe, a tony głośne. Brak jest u odwołującego jakichkolwiek obrzęków podudzia. W związku z tym biegły ustalił, że choroba niedokrwienna serca CCS 1/2 oraz przebyty zawał serca i nadciśnienie tętnicze powodują niepełnosprawność z symbolu 07-S. Jest to symbol, którym oznaczona jest niepełnosprawność odwołującego w stopniu lekkim. Biegły uzasadnił, że powód nie jest całkowicie niezdolny do pracy oraz nie wymaga czasowej albo częściowej pomocy w celu pełnienia ról społecznych w związku z tym jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim.

Sąd zatem podczas rozstrzygania oparł się na treści wyżej wymienionych opinii, gdyż badania i analizy wprost wskazują na wysnute przez biegłych wnioski.

Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli.

Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze orzeczeniem Sądu Najwyższego opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd tylko i wyłącznie przez pryzmat niezgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nieuznania opinii biegłego za przekonywujący. (zob. zatem wtedy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 roku w sprawie II CK 572/04, LEX numer 151656)

Mając zatem na uwadze powyższe, Sąd uznał, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia, jedynie możliwe jest rozstrzygnięcie takie jak jest wskazane w punkcie pierwszym.

Biegły ortopeda wskazał, że odwołujący jest osobą niepełnosprawną z symbolu 05-R, jednakże odwołujący nie kwestionował symboli w swoim odwołaniu.

W tym zakresie orzeczenie o numerze. (...) jest prawomocne.

Sąd zatem w tym zakresie oddalił odwołanie, posiłkując się treścią artykułu 477(14) paragraf 1 i 2 kpc.

Poprawiono pod kątem gramatycznym, interpunkcyjnym i stylistycznym bez ingerencji w merytoryczną treść uzasadnienia.

SSR Barbara Kokoryn

O., dnia 09.04.2018r.